

λεσε τὸ στρατιώτη νὰ πάη νὰ φέρῃ νερό γιὰ τὴ σούπα τοῦ στρατηγοῦ ἀπέσω. Ἐπιωφελομένως λοιπὸν τῆς ευκαιρίας, ἀνοίξε τὸ ρολοὶ καὶ εἶπε στὴ μαρκησία:

— Μὴν κινηθῆτε καθόλου, κυρία μου, γιὰτὶ ἀλλιῶς ὄλοι εἶμασθε χαμένοι... Καθὼς θ' ἀκούσατε, θὰ φιλοξενήσουμε ἐδῶ τὸ στρατηγὸ... Ὅταν θὰ φάῃ, θὰ στρώσουμε στὸ πάτωμα γιὰ νὰ τοῦ παραχωρήσουμε τὸ δικό μας κρεβάτι... Τότε θὰ σὰς ἀνοίξω σιγά-σιγά καὶ θάρῃτε νὰ πλαγιόσατε κοντὰ μας. Αὐθριὸ πάλι θὰ ἴδουμε τί θὰ κάνουμε... Ὅσο γιὰ τὴν τροφὴ σας, θὰ σὰς τὴ δίνω ἀπ' τὸ τζάμι τοῦ ρολογιατοῦ, τὸ ὁποῖο γιὰ μεγαλειότερη εὐκολία θὰ σπάσω...

Κι' ἀμέσως μὲ μιὰ γροθιά ἔσπασε τὸ τζάμι. Συγχρόνως ἡ μητέρα μου ἔδωσε στὴ μαρκησία ἑτα σκαμνάκι γιὰ νὰ καθῆται ὅπως μπορούσε μέσα στὸ ρολοὶ καὶ κατόπιν τὸ ξανάκλεισε.

Ἐπειτα ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ στρατηγὸς μπῆκε μέσα στὸ σπίτι, συνοδευόμενος ἀπὸ τὴν ἀκολουθία του...

— Καλησπέρα, πολίτα, εἶπε προχωρώντας πρὸς τὸν πατέρα μου. Ἄν δὲν γνωρίζεις τὸν πολίτη στρατηγὸ Βεστερμάν, σοῦ παρουσιάσωμαι μόνος μου...

— Ὁ Βεστερμάν! Ὁ τρώμος τῶν βασιλοφρόνων! ἔκανε ὁ πατέρας μου. Τί τιμὴ γιὰ μένα πού σὰς δέχομαι στὸ σπίτι μου...

— Ἄσε τώρα, φίλε μου, τὰ κομπλιμέντα, καὶ δώσε μου νὰ φάω, γιὰτὶ πεθαίνω τῆς πείνας...

Κουβεντιάζοντας ὁ στρατηγὸς, ἄρχισε νὰ κἀνὴ τὸ γῆρο τοῦ δωματίου. Ζήτησε συγγνώμην ἀπὸ τὴ μητέρα μου γιὰ τὸν κόπο στὸν ὁποῖο τὴν ἔβαζε, μὲ πῆρε στὰ χέρια του καὶ μὲ σήκωσε ὡς τὸ ταβάνι κι' ἔπειτα κἀθηκε μπροστὰ στὸ τζάμι, ὅπου ἔβγαλε τὶς μπότες του κι' ἄρχισε νὰ σκαλίζῃ τὴ φωτιά...

Δὲν ἔχανα καμιά ἀπὸ τὶς κινήσεις του. Ἦταν ἕνας ἄντρας ψηλός, εὐφροστος, καλοκαίωμένος...

Καθ' ὅλη τὴ διάρκεια τοῦ φαγητοῦ, εἶχε μιὰ διαβολεμένη εὐθυμία καὶ κομπλιμεντάρωνε τὴ μητέρα μου γιὰ τὸ ὄραίο τῆς φαγητὸ καὶ γιὰ μένα. Σὲ μιὰ στιγμή, ζήτησε τὸ ρολοὶ του καὶ, κατόπιν, κοιτάζοντας τὸ ἐκκρεμές, ρώτησε τὸν πατέρα μου:

— Μὰ δὲν πάει καλὰ τὸ ρολοὶ σας;

— Ναι, ἀπὸ σήμερα τὸ πρωὶ χάλασε...

— Μπᾶ, ἔκανε ὁ στρατηγὸς, πρέπει νὰ τὸ κορντίσης, γιὰτὶ τὸ πρωὶ πρέπει νὰ ξυπνήσω στὶς ἔξη καὶ δὲν ἔχω ἐμπιστοσύνη στὸ δικό μου ρολοὶ...

Ἡ μητέρα μου ἔγινε ἀμέσως χλωμὴ σὰν πεθαμένη καὶ ὁ πατέρας μου, γιὰ νὰ κρύψῃ τὴν ταραχὴ του, σηκώθηκε.

— Ἀκούστε, στρατηγέ μου, εἶπε. Σὰς συμβουλεύω νὰ μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη καὶ στὸ δικό μου ρολοὶ... Γιὰ νὰ σὰς ἐξυπηρετήσω, μορῶθ νὰ δανεισθῶ ἕνα ρολοὶ ἀπὸ τὸ γείτονα μου τὸ ρολογᾶ... Ἐπειτα, ἐγὼ σηκώνομαι κάθε πρωὶ στὶς πέντε... Ἄναλαμπάνω λοιπὸν ἰευθύνως νὰ σὰς ξυπνήσω...

Ὁ πατέρας μου δὲν εἶχε ἀκόμα τελειώσει, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκαν δυὸ-τρὶα βηξίματα τῆς μαρκησίας μὲς ἀπ' τὸ ρολοὶ. Ἄπ' τὸ κρῶθι κι' ἀπ' τὸ φόβο εἶχε στεγνώσει, φαίνεται, ὁ λαμῶς τῆς...

— Εἴμαστε χαμένοι! σκέφτηκε ὁ πατέρας μου...

Καὶ γιὰ νὰ σκεπάσῃ τὸν βῆχα τῆς μαρκησίας, ἄρχισε νὰ βῆχη κι' αὐτός... Τὸ ἴδιο ἔκανε κι' ἡ μητέρα μου... Ὅλοι ἔβηχαν τώρα...

— Τὶ πάθατε; ἔκανε ὁ στρατηγὸς. Ἡ σούπα σὰς κἀθηκε στὸ λαμό. Πιῆτε λίγο νερό, γιὰ τὸ Θεό.

— Μὴ δίνετε σημασία, στρατηγέ μου, ἀπάντησε ὁ πατέρας μου. Κάθε φορὰ πὸν τρώω σούπα μὲ λαοδί, μὰς πᾶνει βῆχας...

— Ἄστε τα!... Ἄστε τα αὐτὰ!... Ἐλάτε νὰ ποῖμε λίγο νὰ σὰς περάσῃ ὁ βῆχας.

Κι' ἀμέσως γέμισε τὰ ποτήρια κι' εἶπε:

— Στὴν ὑγεία σας, φίλοι!...

— Στὴν ὑγεία σας, στρατηγέ μου!...

Μὰ ἐκεῖνη τὴ στιγμή, ἡ μαρκησία ἄρχισε νὰ βῆχη πάλι ἀπ' τὸ ρολοὶ...

— Μὰ τὴν πίστι μου, ἔκανε ὁ στρατηγὸς κοιτάζοντας, κάτι εἶν' ἐκεῖ μέσα... Μοῦ κρύβεις κάτι, πολίτα...

— Ἄστετεσθε, στρατηγέ μου...

— Δὲν ἀστετεύομαι καθόλου... Ἀνοίχτε αὐτὸ τὸ ρολοὶ...

Ὁ πατέρας μου, σατισμένος, ἄρχισε νὰ διαμαρτύρεται καὶ νὰ λέη διάφορες ἀνοησίες, ὅταν ἡ μητέρα μου μὲ τὴν ἐτοιμότητα τῶν γυναικῶν, σηκώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι τῆς καὶ φώναξε:

— Μὰ ἀνοίξε λοιπὸν, ἡλίθιε, ἀφοῦ σὲ διατάζει ὁ στρατηγὸς.

— Μπράβο, πολίτις, μπράβο! εἶπε ὁ στρατηγὸς. Ἐσοῦ μίλησες καλὰ...

Ὁ πατέρας μου ἔγινε κατακόκκινος κι' ἀπειλήσε τὴ μητέρα μου μὲ τὴ γροθιά του. Ὁ στρατηγὸς πῆρε τότε τὸ μέρος τῆς μητέρας μου, ἡ ὁποία ἄρχισε νὰ κλαίη.

Τὰ πράγματα εἶχαν πάει ἄ-

σχημο δρόμο, ὅταν ἔξαφνα ἀκούστηκαν χτυπήματα στὴν πόρτα.

Σὲ λίγο ἕνας ἀξιωματικὸς μπῆκε μέσα τρομαγμένος.

— Στρατηγέ μου, εἶπε τὸ Βεστερμάν, ὁ στρατηγὸς Μαρσὼ σὰς παρακαλεῖ νὰ πάτε νὰ τὸν συναντήσετε ἀμέσως. Οἱ βασιλικοὶ κυριεύσαν τὸ σταθμὸ τοῦ Νταβραί, ἔσφαξαν τὴ φρουρά του κι' ὑπάρχει φόβος νὰ μὰς ἐπιτεθοῦν ἀπὸψε.

— Διάβολε! μούγκρισε ὁ στρατηγὸς. Δὲν θὰ ξεμπερδέψουμε ποτὲ μ' αὐτοὺς τοὺς ληστές... Δώστε μου τὶς μπότες μου καὶ τὰ ὄπλα μου...

Ἡ διαταγὴ του ἐξετελέσθη ἀμέσως. Ὁ στρατηγὸς βῆκε ἔξω μὲ τὸν ἀξιωματικὸ, ἀφίνοντας ἕνα σκοπὸ στὴν πόρτα, γιὰτὶ εἶπε πὼς θὰ ξαναγύριζε νὰ κοιμηθῇ τὴ νύχτα...

Ὁ πατέρας μου ἔτρεξε ἀμέσως στὸ ρολοὶ. Ἡ μαρκησία βρισκόταν μέσα παγωμένη, μισοπεθαμένη, βῆχοντας διαβολεμένα.

— Ἀνεβῆτε γρήγορα στὴ σοφίτα, κυρία, τῆς εἶπε. Σὲ λίγο θὰ σὰς φέρουμε νὰ φάτε καὶ νὰ σκεπασθῆτε...

Συγχρόνως ἡ μητέρα μου ἔβγαλε τὸ μάλλινο σάλι τῆς καὶ τῆς τὸ ἔρριξε στὸς ὄμους.

— Φτωχοὶ μου ἄνθρωποι! ψιθύρισε ἡ μαρκησία. Τὶ κακὸ σὰς ἔκανα...

— Ἄς μὴ μιλοῦμε γι' αὐτὸ, κυρία! τὴ διέκοψε ὁ πατέρας μου. Προσπαθήστε μόνο νὰ μὴν ξαναβῆξετε...

Μόλις ἡ μαρκησία ἀνέβηκε στὴ σοφίτα, ἔφτασε ὁ ὑπασιπότης τοῦ στρατηγοῦ, ὁ ὁποῖος μπῆκε μέσα χωρὶς νὰ χτυπήσῃ τὴν πόρτα.

Ἐρχόταν νὰ πάρῃ τὸ μανδύα τοῦ στρατηγοῦ καὶ νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πατέρα μου ὅτι ὁ Βεστερμάν δὲν θὰ κοιμόταν στὸ σπίτι μας, γιὰτὶ θὰ ξενιτοῦσε ἐπὶ κεφαλῆς τοῦ στρατοῦ του γιὰ νὰ ἐπιτεθῇ κατὰ τὸν βασιλοφρόνων, οἱ ὁποῖοι προχωροῦσαν...

— Τί τύχη! φώναξε ἡ μητέρα μου μόλις ἔφηνε ὁ ἀξιωματικὸς, πέφτοντας γονατιστή.

— Καὶ τί τρώω μὰς ἔδωσες μὲ τὴ μαρκησία σου! τῆς ἀπάντησε ὁ πατέρας μου.

Τότε κλειδώσαμε τὴν πόρτα, κατεβάσαμε τὴ φτωχὴ μαρκησία ἀπ' τὴ σοφίτα, τῆς δώσαμε νὰ φάῃ καὶ, ὅταν συνῆλθε κάπως, τῆς στρώσαμε νὰ κοιμηθῇ...

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ πρωὶ σηκώθηκε μὲ τὰ χαράματα, φίλησε τὸν πατέρα μου καὶ τὴ μητέρα μου κι' ἔφυγε, ἀφίνοντας στὸ τζάμι ἕνα πορτοφόλι μὲ χίλια φράγκα χρυσᾶ.

Ἐσχάσε μόνο νὰ μὰς πῆ τὸνομὴ τῆς, μὰ ὁ πατέρας μου δὲν ἄργησε

νὰ μάθῃ ὅτι εἶχε κλεισθεῖ μὲς στὸ ρολοὶ τῆς μαρκησίας ντὲ λά Ροσζακλὲν...

LEON SECHE

— Οἱ βασιλικοὶ κυριεύσαν τὸν σταθμὸ τοῦ Νταβραί κι' ἔσφαξαν τὴ φρουρά!...

νὰ μάθῃ ὅτι εἶχε κλεισθεῖ μὲς στὸ ρολοὶ τῆς μαρκησίας ντὲ λά Ροσζακλὲν...

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΒΑΣΙΛΕΩΣ

ΕΝΑΣ ΙΠΠΟΤΙΚΟΣ ΜΟΝΑΡΧΗΣ

Ὁ βασιλεὺς τῆς Πορτογαλίας Σεβαστιανός, καθὼς ἔκανε ἕνα πρωὶ τὸν περιπατὸ του, συνάντησε μιὰ γυναίκα, ἡ ὁποία τὸν ἐπλησίασε καὶ τὸν ἰκέτευσε νὰ δώσῃ χάρι στὸ σῆνυγὸ τῆς, ὁ ὁποῖος εἶχε καταδικασθεῖ σὲ ἰσθμία δεσμά.

— Καλὰ, θὰ σκεπτῶ γι' αὐτὸ τὸ ζήτημα, ἀπάντησε ἥσυχος ὁ βασιλεὺς κι' ἐτοιμάστηκε νὰ συνεχίσῃ τὸν περιπατὸ του.

— Δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ σκέψεις! παρατήρησε μὲ θάρρος ἡ φτωχὴ γυναίκα. Σὰς παρακαλῶ νὰ λάβετε ἄπ' ὄψε σὺν ὅτι εἶμαι νέα, φτωχὴ κι' ἀπροστάτευτη καὶ πὼς ὅσο βρισκόμαί χωρὶς τὸν ἄντρα μου, ἡ τιμὴ μου κινδυνεύει.

Ὁ βασιλεὺς, ἀκούγοντας τὰ τελευταῖα τῆς λόγια, ζήτησε ἀμέσως ἀπὸ τοὺς ἀκολουθοῦντες του χαρτὶ, μελάνη καὶ πένα. Καὶ ὅταν ἐκείνιοι τοῦ παρατήρησαν ὅτι μπορούσε νὰ συντάξῃ τὸ σχετικὸ ἔγγραφο ἅμα θὰ γύριζε στὸ πάλαι, ὁ μεγαλόψυχος μονάρχης τοὺς ἀποστόμωσε λέγοντάς τους:

— Ὅχι! Ὅταν κινδυνεύει ἡ τιμὴ μιᾶς γυναίκας, δὲν ὑπάρχει καιρὸς γιὰ χάσιμο.

Καὶ ἀκοιμηπώντας σ' ἕνα πεζούλι, ἔγραψε καὶ υπέγραψε τὴ διαταγὴ τῆς ἀπελευθερώσεως τοῦ καταδίκου.

Ἐπειτα ἐξακολούθησε ἥσυχος τὸν περιπατὸ του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟ
ΜΙΑ ΞΕΚΑΡΔΙΣΤΙΚΗ ΑΠΟΚΡΗΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ
Τοῦ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.